

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18.

Den 15de Juni 1887.

36te Aargang.

Tale af Apostel Lorenzo Snow,

afholdt i Brigham City, Utah den 6te Marts 1887.

Dersom Forsamlingen vil være saa stille som mulig, da vil jeg forsøge at tale saa højt, at Alle kunne høre min Røst, hvilket jeg ellers ikke kan gjøre.

Mine Brødre og Søstre! Jeg har ikke Sprog til at udtrykke mine Følelser denne Dag, for den Lejlighed jeg har at tale til Eder en kort Tid efter saa lang en Fraværelse, i Særdeleshed naar Omstændighederne ved min Fraværelse tages i Betragtning, med hvilket I alle ere vel bekendte. Jeg ønsker ogsaa at bede mig de Sidste-Dages Helliges Forbøn, paa det jeg maa tale om det, som er rigtigt og tilbørligt at omtale.

Jeg har i de sidste halvtredstusinde Aar været sysselsat med at forkynde Evangeliet's Principer, og jeg har erholdt et Vidnesbyrd for mig selv, at det er en Guds Kraft til Saliggjørelse. Jeg har vidnet om dette og forkyndt Evangeliet til mange Nationer paa Jorden; i forskjellige Dele af de Forenede Stater og i Europa; i England, Skotland, Wales, Irland, Frankrig, Italien, Schweiz, Tydskland tilligemed forskjellige Dele af Pale-

stina og i Jerusalem. Jeg har forkyndt disse Principer, som jeg har annammet, og for hvilke jeg har været indesluttet de sidste elleve Maaneder paa et trangt Sted sydpøst for Saltstaden. Først jeg vovede at begive mig paa min Mission, søgte jeg til at adspørge mig selv med Hensyn til min Kundskab om Sandheden af disse Principer, at jeg maatte være i Stand til at udøve en Indflydelse over Folket, med hvem jeg maatte komme i Berørelse, medens jeg forkyndte disse Principer, saa at ogsaa de maatte anerkende dem.

Først tænkte jeg, at det vilde være nødvendigt, at jeg skulde være fuldkommen bekendt med og overbevist om Sandheden af de Principer, som jeg paatog mig at prædike til Verden. Jeg sandt ved at betragte disse Principer, som bleve fremstillede for mig at være komne fra Gud, at de vare overensstemmende med det Evangelium, som blev prædiket i forrige Tidssaldere, som det er nedskrevet i det nye Testamente; og jeg havde Grund til at antage, at den samme Virkning

vilde følge Evangeliet nu ligesom den Gang, forsaavidt som Lydighed til dets Principer, vilde frembringe nogen Betsignelse.

De samme Vanstieligheder og Hindringer, Forsølgelser og Erfaringer, som de havde at møde i forrige Dage forudsaar jeg maatte ogsaa mødes i vore Dage; og jeg søgte Nødvendigheden af at erholde en sikker Kundskab om Sandheden baade for min egen Saligheds Skyld saavel som ogsaa for de Tusinders og ti Tusinders Skyld, som jeg muligvis maatte have en Lejlighed til at tilbyde disse Principer, at jeg maatte vide med Visshed at de vare sande og ikke alene være afhængig af at sammenligne dem med de Beretninger, som ere givne i Historien om Apostlernes Arbejde i gamle Dage. Jeg søgte, at jeg burde ikke være afhængig heraf, men jeg ønskede at erholde en fuldkommen Kundskab, som ikke kunde bestrides, fra den Almægtige. En Kundskab som ikke kunde bestrides forsaavidt som Principernes Oprindelse og Betskaffenhed angaar; og jeg forventede, at dersom jeg modtog et saadant Bidnesbyrd, at jeg vidste at Principerne vare sande, at jeg maatte gennemgaa de samme Prøvelser som Folket, der ankomme de samme Principer i forrige Tider. Efter som min Dømmekraft var overbevist ved at lytte til Andres Bidnesbyrd, som havde aannammet Evangeliet, saa søgte jeg, at det var min Pligt at prøve Principerne, paa det jeg kunde blive istand til at bevidne Følgerne. Jeg gjorde sølgelig saaledes, og erholdt det samme Bidnesbyrd og den samme Visshed, hvad Kundskab om disse Principers Guddommelighed angaar, som fulgte Lydighed til Evangeliet i Apostlernes Dage. Jeg kunde ikke bestride denne Kundskab, det var ikke alene min Fornuft, som indrømmede det, men Guds

Aands Inspiration gav mig en Kundskab ligesaa naturlig og bestemt, som da jeg blev begravet i Daabens Bande; at ligesom jeg kom ud af Luften og ind i Bandet, saaledes blev min Erfaring, Kundskab og Bidnesbyrd fuldstændig forvisset om Sandheden; ja saa fuldkommen at jeg fra den Dag indtil nærværende Tid, har aldrig, gennem Livets forskellige Omstændigheder, som jeg har gennemgaaet, betvivlet Sandheden af disse Principer, mere end jeg betvivler, at jeg ser denne Forsamling, og jeg kan aldrig gjøre det. Saa længe som min Erindring vedvarer, og min Forstand er mig givet, kan jeg aldrig tillade at dette kraftige Bidnesbyrd og den Kundskab, som blev mig skjænket, skal forblive uvirksom. Det blev aabenbaret til mig. Himmelen aabnedes over mit Hoved, og Guds Kraft og den Hellig Aands Lys nebbalede paa mig og opløstede mig og gav mig en fuldkommen Kundskab om, at Jesus var Guds Søn. Det var ikke Virkningen simpelthen af Tro eller Mening, saaledes som det er Tilfælde ved mange Lejligheder, men det var en Kundskab, som langt overgik Tro og Mening. Jeg vidste, at Gud havde sendt sine Engle og gjengivet Evangeliet Fylde, som det blev lært i forudgangs Dage; at han sendte Engle til at bemyndige Josef Smith og gav ham Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinantser og love den Hellig Aand til Alle, som vilde være lydige. Efter en Tids Forsøb erholdt jeg Myndighed til at udgaa og bringe disse glade Tidender til Verden. Jeg var ærlig i dette. Jeg var ingen Prædikant. Jeg blev ikke opdraget til denne Forretning, og det var aldrig min Mening at blive en Prædikant og kun en fuldkommen Kundskab, at det var min Pligt at gjøre det, gjorde mig villig til at gaa ud i dette Grinde. En Kundskab at

min Salighed var afhængig af at gaa frem og forkynde disse glade Tidender til Verden, og jeg gif og kunde bevidne til enhver Mand og Kvinde i hvilken-somhelst Nation eller Kommune, at jeg var bemyndiget til at prædike Evangeliet og forrette dets Ordinantjer, hvilke henhøre til Rundskaften om evigt Liv, en Rundskaft om Tiden og Evigheden og saaledes stadfæste min Missions guddommelige Troværdighed.

Jeg har vidnet om dette de sidste halvtredstindstyve Aar, og paa Grund heraf var det, at jeg uden Marsag blev kastet i Utahs Fængsel. Der var ingen Grund dertil, og de Forenede Staters højeste Ret har erklæret saaledes til Verden, og Nyheden herom er udgaaet til alle Nationer paa Jorden, ja til Jordens Under, at i det mindste den største Del af min Fængselstid var ulovlig. Dersom Overretten i de Forenede Stater havde været villig til at undersøge min Sag, da den først blev bragt der, saa vilde de have erklæret, at det hele var ulovligt, men de pussedede ikke at paatage sig dette Ansvar, og derfor kom de til den Beslutning, at de vilde erklære, at Sagen var udenfor deres Jurisdiktion, og paa denne Maade bleve de frie for en Ansvarlighed, som de ikke ønskede at paatage sig. Jeg kan sige ligesom Apostlen Paulus sagde ved en vis Lejlighed: „Hvo skal kunne stille os fra Kristi Kjærlighed? Trængsel, eller Angest, eller Forsølgelse, eller Hunger, eller Nøgenhed, eller Fare eller Sværd? som strevet er: For din Skyld dræbes vi den ganste Dag, vi ere regneede som Slagte-aaar. Men i alt dette mere end sejre vi ved ham, som os elskede. Thi jeg er vis paa, at hverken Død, ej heller Liv, ej heller Engle, ej heller Fyrstendømmer, ej heller Magter, ej heller det Nærværende, ej heller det Tilkommende,

ej heller det Høje, ej heller det Dybe, ej heller nogen anden Stabning skal kunne stille os fra Guds Kjærlighed i Kristo Jesu vor Herre.“ Jeg siger, dette er hvad alle af os burde være i Stand til at sige; og jeg ved, at der er Tusinder og ti Tusinder, som kunne sige dette, og de kunne sige med Apostlen Paulus, at hverken Trængsel ej heller Fængsel kan stille os fra det Haab, som vi have, om at bo i Guds Nærværelse i den evige Verden. Brødre og Søstre! I og jeg har modtaget Lys og Rundskaft og vi vide, hvorefter vi tale, vi vide, at de Principer, som vi have antaget ere sande. Vi vide, at om vi ere trofaste og ikke unddrage os de Prøver og Trængsler, som maatte opstaa, da er vor Salighed sikker. Vi vide, at der er en Plads i den tilkommende Verden for enhver Mand og Kvinde, som forbliver trofast til sine Pagter. Vi have Mandens Vidnesbyrd, hvilken vi erholdt, efter at vi bleve døbt; den boer i vore Hjærter og styrker vor Kjærlighed til disse Principer.

Medens jeg var indesluttet i Fængsel, sølte jeg suldkommen rolig og at alt var rigtig, og jeg udførte et større Arbejde der, end jeg kunde have udført paa nogen anden Maade. Jeg har aldrig nogen Tid i mit Liv været mere bestjæftiget, end jeg var, medens jeg var i Fængsel, og jeg har udrettet det, som jeg ikke kunde have udført under andre Omstændigheder. Jeg arbejdede trofast, og jeg tror, at Gud har antaget mit Arbejde. Medens jeg maatte holde mig skjult, var jeg ikke uden Bestjæftigelse, men prøvede paa at udrette et godt Arbejde og hjælpe til med at fremme Guds Sags Interesse paa Jorden, og jeg beder min Fader i Himmelen, at Omstændighederne maa være saadanne, at jeg kan udrette hans Gjærning og ud-

føre hans Hensigter paa Jorden. Jeg sølte saaledes, medens jeg var i Fængsel med andre af vore Brødre, som vare der, til et Antal af maaste firfindstyve eller mere. Medens jeg var der, besøgte Guvernør West mig, og vi havde nogle interessante Samtaler, men jeg saa ikke paa Forholdene ganske som han gjorde, og han kunde ikke dele mine Anskuelser i mange Henseender. En Gang kom han der med et Forslag, som J ubentviol alle have læst om, hvilket Ingen af os ønskede at besvare med ja! og vi maatte selvsjælgelig forblive i Fængsel; men da min Sag blev afgjort i de Forenede Staters højeste Ret i Washington, kom Mange af os ud, og Alle af vort Følk i Detroit, Michigan, ere løsladte, og jeg tænker, at denne Kjendelse muligvis vil løslade alle af vort Følk, som ere i Fængsel, mod hvem der er mere end en Klage. Jeg sagde for sex Aar siden i General-Konferencen i Salt Lake City, og det er optegnet, at „Dnkel Sam“ er ikke saa slem en Dnkel, som Mange forestille sig. Han har gjort nogle meget gode Ting og andre, som vare ikke saa gode, og maaste vi kunde sige, ligesom Job sagde ved en vis Lejlighed: „Herren gav og Herren tog.“ Dnkel Sam har givet os mange gode Ting til forskjellige Tider, og har været meget ædelmodig mod os, og om han nu borttager de fleste af vore Rettigheder og Privilegier, da kunne vi sige: Dnkel Sam gav og han tog; og vi ville ikke forbande ham, saaledes som Jobs Hustru søgte at bevæge ham til at forbande Gud og dø. Jeg ønsker ikke at forbande de Forenede Stater, fordi de have borttaget mange af vore Rettigheder. Vi ville dog leve og glæde os. Det vil ikke have nogen Indflydelse paa Evangeliet eller dets Principer. Vejen til celestia! Ophøjelse er endnu aaben for

Enhver ligesaa meget, som den var, før end de borttog vore Rettigheder. Jeg søler til at betragte Sagen fra den lyse Side. Vi have Haab om at bo i Guds Nærværelse. Medens jeg var indsluttet i Fængslet stuede jeg fremad i Tiden og saa Toget fortsætte sin Rejse. Jeg saa at vi kom nærmere Gud for hver Dag. Om J f. Ex. ere paa et Tog, som er i Bevægelse, saalænge som J forblive paa Toget, vil det føre Eder til Eders Bestemmelsessted; men om J stige af, vil det være vanskeligt at komme frem, og maaste der vil hengaa en længere Tid inden et andet Tog vil komme. Det samme gælder om os, om vi leve ret og udføre vort Arbejde, da gaa vi fremad og om vi holde vore Pagter, da udbrette vi Guds Gjerning og udføre hans Hensigter, og ville blive beredte til den Tid, naar Jesus Guds Søn vil komme i Glands og Herlighed, og vil bekræfte alle de Betsignelser paa de Trofaste, som de forvente og tusinde Gange mere.

(Apostel Snow gav derpaa en Beretning om Fængselslivet og om de mange interessante Samtaler, som han havde haft med mange af Nationens fremragende og indflydelsesrige Mænd. Han talte ligeledes meget rosværdigt om Guvernør West, Marshal Dyer og Inspektøren for Fængslet.)

Brødre og Søstre! der ere nogle Ting, som J og jeg burde tænke paa. Tiden er kommen, naar enhver Mand og Kvinde bør kjende den Grundlovs, hvorpaa de staa. Vi burde Alle stræbe efter at komme nærmere til Herren. Det er nødvendigt for os at stride fremad og erholde en fuldkommen Kundskab om saadanne Ting, som vi burde forstaa mere fuldkommen. Dette er de Sidste Dages Helliges Rettigheder, endstjont de maaste ikke ville forstaa, hvad der skal

ste om fem eller ti Aar i Fremtiden. Det er alle Sidste-Dages Helliges Pligt, at forstaa hvorledes de skulle opføre sig hver Dag, og ikke gjøre noget, som de herefter skulle ønske ikke var bleven gjort; og de burde handle viselig i enhver Stilling, hvori de ere stillede. Vi have som Sidste-Dages Hellige en Lejlighed til at opnaa Væresstillinger, og jeg kunde sige, til at krone vort Liv med Ære og Ærlighed, dersom vi benyttede Lejligheden dertil. Men om vi forsømme vore Pligter, kunne vi ikke opnaa Ærlighed i Guds Rige; Sidste-Dages Hellige, der vare meget begavede, ere faldne. Jeg kunde henvise til Mange fra Skottlands Dage og lige til nærværende Tid, hvor Personer have været velsignede med store Gaver og have udrettet meget for Guds Sag; men naar Prøver og Besværligheder kom i deres Vej, saa forsømte de deres Pligter og saldt fra og bleve en Hindring for Kirken, og alt det forud udførte Arbejde var som intet at regne. Jeg ønsker at sige til de Sidste-Dages Hellige i Brigham City, at det er mit Ønske at have Lejlighed til at give Eder Haanden i Guds Rige. Jeg ønsker at se Eders Ansigter der. Vi haabe at opnaa dette Privilegium, og vi burde søge mere flittig efter Guds Velsignelser og de Ting, som tilhøre Gud. Hvad I maatte have til at gjennege, eller hvad der skal ske, ved jeg ikke; men vi burde være beredte derfor, og det er unødvendigt at besvare sig desangaaende. Evangeliet, som vi have annammet, medføre Forsøgelse og Opofrelse. Det er et Evangelium og Arbejde, som fordrer stor Flid for at erholde den Kraft, Tro og Kundskab fra den Almægtige, som vil dygtiggjøre os til at bestride alle de Vanskeligheder, som maatte være i vor Vej. Det er de Sidste-Dages Helliges Pligt, at forstaa disse Ting paa nærværende Tid.

Jeg har forstaaet, at det er Valgdag her i Morgen. Jeg har ikke noget at sige desangaaende, enhver Mand og Kvinde skulde gjøre det, som synes rigtig for dem selv i denne saavel som i alle andre Henseender. Jeg har ikke nogen Fjælske imod dem, som ikke ere af os, thi jeg ved, de ere Guds Børn. Det er naturligt for Verden at have Fordom mod os, ikke desto mindre, om vi tale med dem, saa finde vi, at deres Fordom forsvinder, og at der dog er Hjærter i dem. Jeg siger dette, fordi jeg ved, at vi ere tilbøjelige til at nappe dem igjen, som nappe os, og have Fjælsker imod dem. Vor Mission er at tilbyde Frelse til Verden, og dem, som ikke ville modtage Frelsen nu, ville vi have til atter at tilbyde den paa en tilkommende Tid. Vi ere Guds Børn og have erholdt Præstedømmet. Peter, Jacob og Johannes kom fra Himmelen, og ordnede Mænd til at prædike Evangeliet. Vi have dette Præstedømme og maa vente at lide mere eller mindre, ligesom Jesus led. Det er umuligt for os at udarbejde vor Saliggjørelse og udføre Guds Hensigter foruden Prøver og Opofrelser. Det var for den samme Sag, at de Hellige i gamle Dage led Tab paa deres Gods m. m.; men de, som ikke ere af os, kunne ikke forstaa disse Ting; de vide ikke, at Gud har talet fra Himmelen, og har vist sig for Mænd, som nu leve paa Jorden. Jeg ønsker at sige saa Ord om denne Gjenstand. Jøderne bleve bedragne i gamle Dage med Hensyn til Jesu Kristi Person. Jesus viste sig først som et Barn i Bethlehem, og som han opvogede, vare Omstændighederne i Livet saa besynderlige, at den jødiske Nation ikke kunde begribe det og bleve derfor bedragne i Henseende til ham; og naar han fortalte dem, at deres Nation skulde blive tilintetgjort og ad-

spredt, saa kunde de ikke fatte det, og de vilde ikke tro det, indtil de Ting kom over dem, hvilke Jesus havde forudsagt, og de bleve adspredte iblandt alle Nationer paa Jorden. Det samme er Tilfælde nu, Folket vil ikke annamme Jesus, Kristus.

Der vare Mænd i Templet i Kirke-land, der saa ham. De sad Side om Side, ligesom mine Brødre sidde her paa denne Forhøjning, og Guds Søn viste sig for dem; ham, som blev ihjelslaet af Jøderne, og de sagde: „Sløret blev borttaget fra vore Øjne og vor Forstand blev opladt, og vi saa Herren staaende foran os paa Talerstolens Rækværk. (Jeg har prædiket mange Gange fra den Talerstol.) Der var under hans Fødder det rene Guld; hans Ansigt skimmede klarere end Solen; og hans Røst var som mange Vandes Lyd. Det var Jehovas Røst sigende: Jeg er den Første og den Sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, som blev ihjelslaet. Jeg er Eders Talsmand hos Faderen. Se Eders Synder ere Eder tilgivne og I ere rene for mig; derfor opløfter Eders Hoveder og glæder Eder. I have bygget dette Hus til mit Navn. Jeg vil antage dette Hus og vil udgyde min Aand over dem, som holde mine Befalinger, og jeg vil ikke tillade dette hellige Hus at blive befittet.“ Dette var den samme Individ, som Jøderne forkastede, der blev set der, hvis Røst de hørte. Jeg ved at disse Ting ere ligesaa sande som Gud er sanddru; men Nationerne paa Jorden vide ikke, at Jesus, Guds Søn har vist sig for Mænd og beklædt dem med Myndighed til at prædike Evangeliet og love den Hellig-

Aand til Alle, som ville tro og adlyde disse Principer, og at de skulle erholde en Kundskab om, at disse Principer ere sande. Dette er Aarsagen, hvorfor vi ere villige til at lide Tab paa vort Guds, og vi vide, at hverken Trængsel, Fængsel eller nogen anden Ting kan stille os fra den Kundskab, som vi have erholdt. Saaledes sige Veldsterne, som ere i Fængsel i Dag, og saaledes siger jeg; og jeg siger til de Sidste-Dages Hellige: Om Nogen af Eder ere søvnige, saa læs Frelserens Ord, som han talede, da han var paa Jorden, angaaende de ti Jomfruer, hvoraf fem vare vise og tog Olie i deres Lamper, og da Brudgommen kom var kun en Halvdel beredt til at møde ham. Lad det ikke blive saaledes med os som Sidste-Dages Hellige. Lad os prøve paa at være trofaste i den evige Pagt, som vi have indgaaet, og være tro til Gud. Maa Gud velsigne de Sidste-Dages Hellige, og udgyde sin Aand over Eder. Maa I være trofaste til Eders Familier og forsigtige i hele Eders Opsørelse og arbejde for Guds Riges Interesse, paa det I ikke skulle være iblandt de daarlige Jomfruer; men befindes værdige til at være iblandt dem, som ville blive kronede som Konger og Dronninger og regjere gennem al Ewighed. Jeg beder Gud at velsigne Stans-Præsidenten og hans Raadgivere, og ligesaa de Halvsjæds, Højspræsterne, Veldsterne, Præsterne, Lærerne og Diakonerne. Maa Gud velsigne de Sidste-Dages Hellige i deres Flokke og deres Hjorder; men maa han især velsigne Eder med Visdom, at I maa handle viselig under alle Omstændigheder, som møder Eder paa Eders Vej. Amen!

Korrespondance.

Liverpool den 3die Juni 1887.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Det er med taknemmelige Følelser til vor Fader i Himmelen for hans Varetægt og Godhed imod os, at jeg skriver Dem denne korte Beretning om vor Rejse over Nordspen og England og om vort nærværende Befindende.

Vi have været meget heldige hele Vejen. Dampskibet „Argo," med hvilket vi forlod Kjøbenhavn den 30te Maj, var et for Emigranternes Bekvemmelighed godt indrettet og tillige hurtigsejlende Skib, der førte os til Hull i 2 Døgn og 11 Timer, og vi tilbragte saaledes kun 2 Nætter paa Havet. Den største Vælvillie og Forekommenhed blev os bevisst baade fra Kaptajnen og Mandskabet. Vejret var ret godt, og vi havde en frisk Brise paa hele Overreisen, men ingen Storm. Da vi nærmede os den engelske Kyst var Spen en Del urolig, hvilket bevirkede mere eller mindre Udebesindende hos de Fleste, og virkelig Spsyge hos Nogle, men det var Alt af kort Varighed.

Selskabet var inddelt saaledes, at Brødrene toge Vare paa de Hellige, med hvem de vare kjendte fra de forskjellige Konferencer, og de udsørte dette Hverv paa en meget rosværdig Maade, og jeg har ej heller hørt et eneste Ord af Klagemaal eller Utilfredshed. Vi samlede til Sang og Bøn hver Morgen Kl. 8 og Aften Kl. 6, og til de Helliges Ros maa jeg sige, at de vare særdeles villige til at følge alle givne Raad og Vink med Hensyn til Orden, Varetægt over Børnene o. s. v.

Vort Rejsegods gik gennem Toldvæsenet med Nemhed og kun faa Kasser bleve aadnede, og vi have i det Hele taget været godt og humant behandlede alle Steder. Rejsen over England i Gaar Eftermiddag var meget interessant for de Hellige. Saasnart vi ankom her til Liverpool, bleve vi bragte ombord i „Wyoming," som har ført mange Flokke af Israels over Havet. De norste Hellige, som allerede have været her i nogle Dage, kom ombord i Dag. Det var et betydeligt Stykke Arbejde at faa Alle arrangerede paa den hensigtsmæssigste Maade i den os anviste Part af Skibet; men jeg tror at Resultatet er tilfredsstillende.

De Hellige ere alle raske og føle sig lykkelige og taknemmelige for Lejligheden til at blive udfriede fra Babylon og gaa hjem til Zion, og det er mit Haab og min ydmyge Bøn til Herren, at han vil føre os Alle vel bevarede til vort Bestemmelsessted, og maa alle Trofaste snarlig følge os.

Vi ville komme til at afgaa herfra i Morgen Eftermiddag, og Præsident Teasdale med Brødrene paa Kontoret her vil besøge os ombord før Afreisen.

Med venligst Hilsen, hvori alle Brødrene forene sig, tegner jeg mig Deres Broder og Medtjener i Christo

J. C. Nielsen.

Ombord i Wyoming d. 5. Juni 1887.

Vi ere nu ved Indsejlingen til Queenstown, Irland. Vejret er stille og Solskin. Alle ere raske og vel tilfredse, og vi have haft en meget behagelige Rejse hertil fra England.

J. C. N.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

De Sidste-Dages Helliges Samfund voxer stadig og udspreder sine Grene i alle Retninger. Det er kun en kort Tid, siden Utahs Territorium var mere end stort nok til at rumme alle de Hellige, som vare samlede fra Jordens Nationer; men fornedelst en naturlig Tilvæxt og ved Immigration fra andre Lande, har deres Antal voget saaledes, at de have udbredt sig udenfor Utahs Grænser og have anlagt Kolonier i Idaho, Canada, Colorado, Arizona og Ny Mexico og nu ere store og rige Landstrækninger blevne opkjøbte i gamle Mexico i Provindsen Chihuahua. Vi gjøre her et Uddrag af et Brev fra Horace Cummings, en af vore Missionærer i Mexico, vedrørende Koloniseringen paa dette Sted. Brevet, der er skrevet til Deseret News, er dateret i Staden Mexico den 4de Maj 1887.

„Den sidste mexikanske Kolonisations Lov er meget liberal og vel stiftet til at oppække Ønsket om, at anlægge Kolonier i dette Land. Den bestemmer blandt andre Ting, at alle Kolonister skulle være fritagne for Militær-Tjeneste, for Told, alle Skatter, med Undtagelse af Kommune-Skatter i en Tid af ti Aar, og erholde fri Transport til Stedet paa hvilken som helst Jernbane eller Dampskib, der understøttes af Staten. Under visse Omstændigheder vil Regjeringen ogsaa overlade dem Penge til at bygge et Hjem for, og betale 25 Cents om Dagen ud af Statskassen til enhver Bogen og det halve til Børn, indtil de ere fuldstændig etablerede og kunne forsyne sig selv. Ved Siden af dette er der udlovet en liberal Premium for Træplantning, og enhver Kolonist kan erholde en vis Andel af Land, for hvilket en moderat Pris maa betales inden 10 Aars Forløb.

For at drage Fordel af den Paragraf, der bestemmer fri Transport, har Apostlene Crastus Snow og Moses Thatcher for nogen Tid siden givet mig Ordre til at samle en Liste over alle værdige indspøjte Hellige, der ønske at indsamles til Kolonien. Overensstemmende hermed har jeg besøgt næsten alle Grenene i Missionen og har lavet en Liste af 60 Personer.

Denne Liste blev præsenteret til vedkommende Øvrighed og blev anerkjendt, og Ordre blev givet til at transportere dem over Moreles Jernbanean til dette Sted og herfra med den mexikanske Central-Bane til San Jose Station, Chihuahua. Da Alt var arrangeret paa en tilfredsstillende Maade, forlod jeg denne Stad den 23de f. M. i den Hensigt at opsamle dem, som ikke leve i eller nær Byen. Jeg var fraværende ti Dage, besøgte sex Grene, holdt sex Forsamlinger, døbte 10 Personer og samlede fra 30—40 Personer, som ønskede at gaa til Kolonien og ledsagede dem til denne By, hvor vi ankom i Morgens Kl. 4 om Eftermiddagen. Ældste W. W. Cluff den yngre mødte os ved Stationen med en Befordring til at transportere deres Bagage hen til den mexikanske Central-Station, hvor Kompagniet stødte sammen med adskillige Familier fra denne By og Omegn og begave sig til Chihuahua med Aften-Toget under Apostel Crastus Snows og Seleman Pratt's Ledelse, hvilke kom ned fra Kolonien for fire Uger siden, for at

overvære vor Konference, udføre nogle vigtige Forretninger og føre Kompagniet tilbage med dem. Rejsen paa Jernbanen vil vare tre Nætter og to Dage og Kompagniet vil ankomme til San Jose i Morgen tidlig, hvor de ville blive mødte af Brødre fra Kolonien med tilstrækkelige Befordringer og Fødemidler til at føre dem til deres Bestemmelsessted, omtrent 150 Mile nordvest fra San Jose, hvilken Vej længde de uden Tvivl ville tilbagelægge i fire Dage.

De Fleste af dem, som udgjøre dette det første Kompagni af Hellige, der er nogensinde bleven indsamlet fra denne Republik, ere fra de store Sukker-Plantager i Tierra Caliente, hvor de have været vant til at arbejde haardt for en lille Betaling af fra 18 til 31 Cents om Dagen, hvoraf de stulde forsørge en Familie. De synes at være ydmyge, ærlige og stræbsomme og ere højlig tilfredsstillede, ved den Lejlighed de have til at indsamles til et Sted, hvor deres Tilstand vil blive forbedret baade timelig og aandelig. Regjeringens Embedsmænd ytrede megen Tilfredshed i at komme os til Hjælp med at etablere et Kompagni af mexikanske Borgere i Kolonien; thi næsten alle Republikens Kolonister ere Udlændinger.

Den Forekommenhed og gode Villie, som er bleven Brødrene udvist af Præsident Diaz og hans Kabinet, saavel som andre Myndigheder, naar de have haft Forretninger med dem vedrørende Kolonien, er i Virkeligheden opmuntrende; og den Behandling, som vort Folk modtage, der komme til denne Republik, viser en kjendelig Mobsætning til den, de modtage i deres eget Land. I Stedet for Bøder og Fængsel nyde vi Frihed og Beskyttelse; i Stedet for Konfiskering og Nøveri, saa understøtter denne Regjering Embedsmænd dem; og de fritages fra Byrder, der paahvile andre Borgere; i Stedet for at forhindre Israels Indsamling er deres Transport betalt af offentlige Midler; i Stedet for offentlige Løgne og falske Bestyldninger mod os, saa med saa Undtagelser omtales vor Stræbsomhed og overlegne Fremgangsmaade paa en rosværdig Maade gjennem Pressen; i Stedet for at ønske og forkynde vor Ødelæggelse, blive Kolonisterne opmuntrede ved lovende Forsikringer om hurtig Fremgang og Tilvæxt; i Stedet for Berøvelsen af Stemmeret og politiske Vaands Underkastelse blive vi gjorte til mexikanske Borgere og stjenket alle Rettigheder ved Erholdelse af Ejendom eller ved Fødselen af et Barn i Republiken, med mindre vi udtrykke et Ønske om, at beholde vor egen Nationalitet.

Et stort Areal af Land er blevet kjøbt, i den Hensigt at anlægge flere Byer paa det. To Byer, „Suarez“ og „Porfirio Diaz,“ ere allerede paabegyndte og tiltager hurtig i Antal, og synes at have en lys Fremtid.

Naar vi undtage den virkelige Handling, saa har Lærdommen om Indsamlingen tilbraget sig almindelig Opmærksomhed, og jeg antager, at det vil aabne nye Marker for Missions-Arbejdet, og Mange ville uden Tvivl derved blive ledte til at undersøge vore Principer. Herrens Værk forfremmes stadig i dette Land, og jeg formoder at Tiden er ikke langt borte, naar en god Høst vil blive høstet.“

Emigration. Den 30te Maj d. A. afgik herfra Kjøbenhavn 128 Emigranter med Dampskibet „Argo“ til Hull, ledsaget af elleve hjemmевendende Missjonærer. De ankom lykkelig til Liverpool den 2den Juni, hvor de bleve mødte af 14 Emigranter og 1 Eldste, der havde forladt Kristiania den 27de Maj.

Retfærdighedens Fordringer.

I denne Prøvelses og brødfulde Verden, hvor Fristelserne ligesom belejrende Krigshære angribe Menneskenes Dyds- og Trosfæstninger, og hvor disse enten af Svaghed eller forsætlig overgive sig til deres Sjæls Fjender, lader det tænkende Gemt sig trøste ved den Betragtning, at Guds Barmhjertighed varer til evig Tid, og ved det Haab at hans bundløse Kjærlighed saa fortjenstfuld paastjønnet og beundret som Kristenhedens største Naadegave, vil stjule og tilgive den uhyre Masse Synd, der bliver begaaet af Menneskene i denne Prøvestand. At dette vil i en høj Grad blive Tilfældet er utvivlsomt sandt. Ingen forstaar saa fuldkomment Menneskenes vedhængende Svagheder, ej heller er Nogen i Stand til at indrømme dem saa retfærdig en Tilgivelse derfor, som den alvise, alforbarmende Staber af Himmel og Jord, og det er et smukt og rosværdigt Træk i den menneskelige Natur at betro sig til den alt omfattende Medlidenhed af vor evige Fader og med fuld Tillid stole paa hans kjærlige Løfte om Tilgivelse og Frelse til det Nderste.

Men medens vi med fuld Føje love os saa meget af disse Forsikringer, burde vi ikke undlade at erindre, at der ogsaa bliver forlangt Noget af os til Gjengjæld, og medens vi lovprise Barmhjertighed som en af de største Dyder i den guddommelige Karakter og blindt-hen stole paa den som et evigtvarende Middel til Salighed, burde vi ikke fortafte en anden guddommelig Egenstabs Tilværelse ligesaa stor og beundringsværdig, uden hvilken Gud vilde ophøre at være Gud og af hvilken den egentlige retmæssige Udøvelse af sand Barmhjertighed er afhængig. Den Egenstabs jeg hentyder til er guddommelig Retfærdig-

hed. Intet større og herligere existerer i den guddommelige Natur. En Egenstabs, der belønner Enhver i Overensstemmelse med deres Gjeringer; den viser Barmhjertighed paa rette Sted og straffer hvor Straf er nødvendig uden at tage Hensyn til Personers Rang eller Stilling; men med retfærdig Upartisthed dømmer enhver Handling, være den god eller ond, er visseelig berettiget til ligesaa stor Pris som den guddommelige Barmhjertighed; thi uden denne maatte hin milde maglende Egenstabs nødvendigvis ophøre at eksistere. Ingen af dem kunde eksistere til Fuldkommenhed uden den anden. Det er altid retfærdigt at være barmhjertig og altid barmhjertigt at være retfærdig.

Men enten nu Digteren eller Filosofen er tilbøjelig til at tilmaale Retfærdigheden sin velfortjente Sum af Betragtningen og Værd, eller som nu er Tilfældet, den Tankeløse vil vedblive at nære den fejlagtige Ide, at den milde Barmhjertighed vil ene beklæde Dømmerskabet paa en kommende Dag, ganske ubelukkende sin alvorligere Forbundsælle, forandrer ikke Sandheden i mindste Maade. Guddommelig Retfærdighed vil tilsidst blive anerkjendt i al sin ophøjede og værdifulde Betydning. Side om Side med Barmhjertighed vil den trone i Evighedens store Retsfal over hvis højtidelige Tærstel Tidens trætte Fødder ikke vover sig. Der vil ingen Uenighed findes imellem disse mægtige Dyrigheds-personer. Den største Endrægtighed vil herske i alle deres Domme; thi ingen af dem kunde paa nogen Maade formaas til at modsætte sig den Andens Fordringer eller tilside sætte dens retfærdige Krav. Vi have ingen Grund til at antage, at en retfærdig Handling vil blive

ubelønnet, eller at en syndig Daad kan forblive ustraffet. I guddommelige Foretagenders Udførelser vilde en af disses Udeladelser anses for fuldstændig umuligt. Intet Menneske kan udføre eller aflade at udføre en Handling, den være stor eller ringe, god eller ond, uden at modtage en tilsvarende Belønning eller Straf. Den kan maaske komme sent, dens Natur kan være legemlig eller aandelig, dens Virkninger kunne blive fødte i Tiden eller i Evigheden; men dens Komme er vis og dens Følger sikre, og ingen Magt kan forhindre det. Lydighed til enhver retfærdig Lov vil medføre de Fordele den lyder paa, medens Lovens Overtrædelse tilintetgjør Hensigten, hvorfor den blev given. Et hvert Korn, der saas, frembringer af sin egen Art i Følge evig Lov, hvilket kun er et andet Navn for Retfærdighed.

En retmæssig Udøvelse af en aandelig Egenstabs eller et fysisk Organ bidrager til at styrke og udvide Samme, medens man ved at forsømme eller misbruge det undertrykker og forhindrer dets Kraft. Jagttagelsen af en moralsk eller aandelig Lov, bevirker en oprigtig Karakterens Vægt og Udvikling, hvorimod Overtrædelse deraf bevirker det Modsatte og tjener til at svække og fordærve dens Gøner.

Det burde ogsaa erindres, at disse Virkninger ere varige og uigjensidelige. Anger og Omvendelse vil udrette meget, men de kunne ikke tilbagekalde det Forbigangne, ejheller kunne de gjengive, hvad der for evigt er svundet. Et Æm, der bliver slaaet ind i en smuk Bæg, kan trækkes ud, men det vil efterlade et Mærke, som Verdens Kunst ikke er i Stand til aldeles at udslette. En Mand, der er blevet saaret i Krigen kan gjenvinde sit Hælbred, men Arret vil være der saa længe han lever. Saaledes kan

ogsaa den mennekelige Sjæl blive skamferet af en eller anden daarlige Handling eller Synd. De begaaede Fejlttrin kunne angres, men Mærket er uundgaaeligt. Dette er Retfærdighedens Operationer, evig Retfærdighed, der kræver en Nar-sag for enhver Virkning, som ærligt betaler alt hvad den stylder, men som ligesaa nøjagtig forlanger alt hvad den har til Gode. Retfærdighedens Fordringer maa tilfredsstilles, og end ikke al Evighedens Barmhøjertighed kan tilintetgjøre eller modsætte sig dem. Barmhøjertigheden kan tilgive det Forbigangne og formilde det Nuværende, men den kan ikke tilbagekalde Tidens utandselige Strøm, ligesaa lidt som den kan dreje Gjengjældens fremadstridende Hjul tilbage. Den ubenyttede Lejlighed har skrevet sin egen advarende Gravskrift. Et misbrugt Talent er lig en Perle, der kastes bort af en Ødeland ud i For-glemmelsens evige og bundløse Dyb.

Barmhøjertighed kan gjøre meget, men den kan ikke bevirke Umuligheder. Barnet, der stikker sin lille Haand i Jorden, kan blive tilgivet for sin Ulydighed mod Moderens Bud; men de smaa Fin-gre blive alligevel brændte, og trods Moderens omsorgsfulde Pleje smerte de den Lille til Tiden og Lindringsmidler havde lægt dem. Moderen kan sammenlignes med Barmhøjertigheden og Jlden Retfærdigheden. Barnet har været et Offer for Pine og en Gjenstand for Medlidenhed og modtaget en Lærdom, som det aldrig burde glemme. Saaledes er det at Barmhøjertighed og Retfærdighed i Forening virke for det Gode. Paulus blev ved Guds store Barmhøjertighed tilgivet for at have forfulgt de Hellige; men hans efterfølgende Lidelser vise tydelig, hvor meget han maatte gennemgaa for at blive værdig til den store Naade, der var vederfaret ham. Det

er vel sandt, at hvad han led, var den Lød, der blev Apostlernes Del, men dette Faktum modfiger ikke det andet, thi Herren sagde i Synet til Ananias: „Jeg vil vise ham, (Paulus) hvor meget det høyr ham at lide for mit Navns Skyld.“ De, der stride imod Gud og hans Hensigter paadrage sig en alvorlig Gjæld, der før eller senere maa betales. Saaledes er det med al Dvertrædelse. Den Sjæl, der syndet bliver Retfærdighedens Skyldner. Det er kun Ret, at det skulde være saaledes. Kristus betalte Retfærdigheden den Del af Gjælden, som Menneskene ikke selv vare i Stand til at

betale, men for deres egne Dvertrædelse maa Menneskene selv være ansvarlige. Herren har indstiftet visse Ordinanser i sin Kirke, hvorved Syndsforladelse kan erholdes, og kun den, som ere ydmyge og lydige nok til at adlyde og gjøre Brug af disse Naadegaver og derefter vandre et rent og helligt Liv for Herren kunne vente at staa for den kommende Dom. Det var himmelsk Barmhæertighed, der forarsagede Menneskenes Gjenløsning, men det var guddommeligt Retfærdighed, der assagde og administrerer den evige Lov.

Bibelen's Historie.

(Fortsat fra Side 272.)

Under de sidste 200 Aar før Kristus fremkom flere Skrifter, og man kaldte dem apokryfiske, d. e. upaalidelige Skrifter; thi de kunde ikke antage dem for ægte eller af profetisk Oprindelse. De ere dog af stor Værdi for Bibelforskeren, som en historisk kilde og som Bidnesbyrd om sin Tidsalder's religiøse Anskuelser.

Vi ville nu berøre nogle vigtige Omstændigheder med Hensyn til Jødernes Bibel. Paa den Tid, da de ti Stammer fra den nordlige Del af det hellige Land bleve bortførte af den asyriske Konge Salmanasser, indkom i deres Sted fremmede hedenste Nybyggere fra Babylon og andre Lande, hvilke i Særdeleshed nedsatte sig i Omegnen af Samaria, og efterhaanden blandede sig med de tilbageblevne Israelliter. Deraf opstod et blandet Folk, som var halvt israelitisk og halvt af hedenst Oprindelse; de bleve kaldte Samaritaner. De hidkaldte vel

en jødisk Præst ved Navn Manasse, der skulde undervise dem i Moselov og de gamle israelitiske Skikke. Han forskaffede dem Mosebøger, og indrettede fuldstændig jødisk Gudstjeneste, og de byggede sig et Tempel paa Bjerget Garizim, i hvilket de ofrede; men dette sidste forsøgte de ægte Jøders Had imod Samaritanerne, hvilke de, efter som de vare halve Hedninger, foragtede i den Grad, at Navnet Samaritan var anset for det aller foragteligste. Jøderne gavede sig heller ingen No, sørend Templet i Garizim blev ødelagt, (Aar 109 før Kristus). Samaritanerne vare de første, som forkastede en Del af de hellige Skrifter. De antog kun Mose- og Josua-Bøger, som guddommelige Skrifter, og de forkastede alle de øvrige. Indtil denne Dag findes der endnu en samaritansk Sekt i Nabbis, det gamle Sikem, og vi have endnu deres lemlæstede Bibel i det samaritanske Sprog.

Det velbekjendte Parti, Sadusæerne, gik endnu længere i denne Henseende. I det sidste Aarhundrede før Kristus, opstod der nemlig iblandt Jøderne adskillige religiøse Partier og Skoler, som efter Haanden bleve af største Betydning. De to vigtigste af disse vare Farisæerne og Sadusæerne. Farisæerne holdt sig fast til alle Bibelens Skrifter; men Sadusæerne antog derimod kun de 5 Mosebøger, og disse forklarede de tilmed efter eget godtbefindende, saaledes at de for Exempel fornægtede Englenes Tilværelse, og troede ikke paa noget aandeligt Væsen foruden Gud, ej heller paa Udødelighed eller paa Opstandelse.

I Almindelighed holdt Jødefolket med stor Ærbødighed ved Skrifterne. Josefus siger: „Man har set mange Jøder lide de sværeste Lidelser og de hæsligste Dødsmaader paa Henrettelsesstedet, hellere end at tale noget imod de hellige Bøger“. Derfor toge ogsaa Jøderne altid sin Bibel med sig, hvorhen de end begave sig, hvilket blev det vigtigste Middel til at udbrede Bibelen i Hedningelandene.

Som det allerede er bemærket, var det hebraiske Sprog uddøet iblandt det jødiske Folk, saaledes at det kun var de Lærde, som forstode det. Der fandtes Hundreder af Jøder i Ægypten, som ikke forstode andet end det græske Sprog, der i Alexander den Stores Tid var blevet det almindelige Sprog. Det skete nu, at den første Oversættelse af det gamle Testamente blev udført i Ægypten. Der regjerede omtrent Aar 280 f. K. den høflærde Konge Ptolemæus Lagi, der kom meget i Berøring med Jøderne, og ønskede at gjøre sig bekjendt med alle Nationers Historie. Han søgte i Særdeleshed at berige det prægtige Bibliothek, som han grundlagde i Alexandria, med de bedste Skrifter fra alle

oplyste Folk. Han henvendte sig derfor til Jøderne med det Begjær, at de ville forstaa ham en græsk Oversættelse af deres hellige Skrifter for hans Bibliothek. Oversættelsen blev strax foranstaltet ved lærde Mænd, og siden forelagt det høje Raad i Jerusalem, for Undersøgelse og Anerkendelse, hvilket Raad bestod af 72 Yppersteprester. Den fik deraf Navnet: Septuaginta, d. e. Oversættelsen af de 70, saaledes kaldet paa Latin.

Det gamle Testamente blev derved tilgængelig for alle Datidens lærde Folk; thi det græske Sprog var paa den Tid almindelig bekjendt i Europa, Asien og Afrika, og i flere Lande var det endog det herskende Sprog.

Saaledes skete det, at der paa Apostlenes Tid fandtes saa mange Tusinder Profetyter, d. v. s. Hedninger, som vare overgaaet til Jødedommen, hvilke siden, da Jesu Apostle drog ud i Verden, vare de mest imodtagelige Tilhørere af Evangeliet. Derfor kunde Apostlen Paulus i den hedenske Stad Korint, eller Rom, eller Thessalonika, henvise sine Tilhørere til Profeterne, med hvilke de vare bekjendte formedelt Septuaginta.

Vi ville nu give en kortfattet Historie om det nye Testaments Bøger i den Orden, som de vare skrevne.

Allerede før end de fire Evangelier bleve skrevne, skrev Apostlen Paulus flere af sine Breve, som han sendte til de Menigheder, han havde oprettet, saavel som til enkelte Personer for at befæste dem i Troen. Vi have mindst tretten Breve skrevne af ham i følgende Tidssølge:

De to ældste ere Brevene til Thessalonikerne, hvilke han skrev Aar 54 efter Kristus under sit et og et halvt Aars Ophold i Korint. Derefter følger Brevet til Galaterne, der blev skrevet fra Efesus. I Løbet af de to Aar, som Pau-

lus tilbragte i Efeſus, gjorde han ſandſynligſviſs en Udflugt til Macedonien, hvorfra han ſkrev ſit første Brev til Thimotheus, hvem han efterlod i Efeſus. Siden vendte han tilbage til denne Stad og ſkrev derfra ſit første Brev til Korinterne. Før ſin Afrejſe, ſendte han et Brev til Titus, ſom da beſandt ſig paa Kreta. Derefter afrejſte han til Macedonien, hvorfra han ſkrev det andet Brev til Korinterne. Han rejſte gjennem Syrien tilbage til Korint, hvorfra han ſkrev Brevet til Romerne. Nogle Aar derefter kom han ſelv til Rom ſom Fange, og ſkrev nu i ſine Daand Brevene til Efeſerne og Kolofſenſerne, og ikke længe derefter Brevet til Filemon. I den ſidſte Tid af ſit Fangenſkab ſkrev han Brevet til Filippenſerne. Det berettes, at han efter ſin Befrielse fra Løvernes Mund atter gjennemrejſte Øſt- og Veſtlandet og prædikede Evangeliet, og kom da endog til Spanien. Men endnu en Gang blev han ført fangen til Rom, og ſkrev her, under Anſen af ſin nær foreſtaaende Martyrdød, det andet Brev til Timotheus, det ſidſte af ſine Skrifter. Under Nero ſaldt hans Hoved for Øen omtrent Aar 65 eller 66.

Vi have to Breve af Petrus, tre af Johannes, et af Jakob, Herrens Broder, og et af Judas, Jakobs Broder. Endnu have vi et Brev til Hebræerne, hvilket Nogle antage, at Paulus ſkrev, Andre Barnabas eller Apolos. Det ny Testamente ſluttes med den herlige Aabenbaring, der blev givet til Apofklen Johannes paa Den Patmos. Denne Bog indeholder hellige og tydelige Protetier om Guds Riges Udviſking og endelige Sejrr paa Jorden og om Verdens Rigers Tilintetgjørelſe.

Alle det nye Testaments Bøger blev ſkrevne paa det græſke Sprog i et Tidſtrum af fra 50 til 60 Aar. Man

ved ikke med Beſtemthed, naar Evangelierne og Apofklens Gjerninger blev ſkrevne; men de blev ſkrevne i den ovenfor givne Tid. Evangelierne ere ſkrevne af de Mænd, hvis Navne de bære, og Apofklens Gjerninger af Lukas.

Det nye Testaments Skrifter udbredtes hurtigt i alle Lande, i den da kjendte Verden; thi hvor ſom helſt en kristen Menighed oprettedes erholdt de Afſkrifter af diſſe koſtbare Skrifter.

Som Exempel paa den Kjærlighed, hvormed de første Kristne holdt ſig faſt ved diſſe koſtbare Bøger kan anføres, at da Forfølgelſerne under de romerſke Kejſere opſtode, ofrede de hellere ſit Liv under de frygteligſte Kvaler, end at udlevere Apofklens Skrifter og fornægte ſin Tro. Flere Forfølgelſer mod de Kristne gik i Særdeleſhed ud paa at tilintetgjøre den hellige Skrift; thi de antog, at derſom de kunde udrydde de hellige Skrifter, ligesom de allerede havde udryddet deres Forfattere, ſaa ſkulde den kristne Menighed ſnart ophøre. Der udkom derfor en Befaling, at Enhver, ſom havde nogen af det nye Testaments Skrifter, ſkulde under Dødsſtraf udlevere ſamme. En og anden vankelmødig Kristen udleverede ſikkerlig ſine Bøger for at undgaa en forſmædelig Død; men Luſinder lede hellere Martyrdøden end at eſterkomme Opfordringen.

I den ſidſte og haardeſte Forfølgelſe, under Kejſer Diokletianus, der varede i ti Aar, ſteg Gjendernes Brede til det yderſte. Hele Huſe blev opfyldte med Kristne og ſiden antændte. Skarer, beſtaaende endog af 50 Perſoner, blev ſammenbundne med Reb og derpaa drevne ud i Søen og druknede. Sværd, rødguldene Jernriſter og Lange, Stejle og Hjul blev anvendte mod dem. I en eneſte Provinds blev 150,000 Kristne myrdede paa det gruſomſte; men de op-

gave ikke deres Tro ejheller udleverede de deres Skrifter.

I henved tre hundrede Aar udholdt Kristi Menighed de blodigste Forsølgelser, og den oprindelige kristne Kirke blev udryddet af Jorden. Kejser Diokletianus lod i Aaret 303 e. R. en Sejerstøtte oprejse, hvorpaa stod skrevet: „Det kristne Navn er udryddet, overalt er den kristne Vantro udryddet.“

Endskjönt der endnu her og der

fandtes Nogle, som troede paa Kristus, saa var dog Præstedømmet udryddet af Jorden, og Kirkens Organisation opløst, saaledes at der ikke fandtes Nogen, som kunde samle de adspredte Levninger af Troende. Saaledes stod Forholdene, da den dristige Feltherre Konstantin i Aaret 306 udraabtes af sin Hær i Britanien til romersk Kejser. Han gav Religionsfrihed til alle sine Underfaatter.

(Fortsættes.)

Jødernes Antal i Verden.

Der er forskjellige Meninger iblandt Statistikerne angaaende Antallet af den jødiske Befolkning paa Kloden; men „Hærens Annal“ erklærer at der findes 600,000 i Frankrig, 562,000 i Tyskland af hvilke 39,000 bebo Elsas og Lothringen, 1,044,000 i Østerrig-Ungarn, af hvilke 688,000 bo i Galicien og 638,000 i Ungarn, 40,000 i Italien, 82,000 i Nederlendene, 265,000 i Romanien, 2,552,000 i Rusland, (798,000 i russisk Polønd), 105,000 i Tyrkiet, 3,000 i Belgien, 10,000 i Bulgarien, 7,000 i Sveit, 4,000 i Danmark, 1,900 i Spanien, 1,500 i Gibraltar, 3,000 i Grækenland, 3,500 i Serbien, 3,000 i Sverrig.

I Asien er der 300,000 af denne

Race; 195,000 i det asiatiske Tyrki af hvilke 25,000 ere i Palastine, 47,000 i det asiatiske Rusland, 18,000 i Persien, 14,000 i Central-Asien, 19,000 i Indien og 1,000 Kina. I Afrika findes der 8,000 Jøder boende i Egypten, 55,000 i Tunis, 35,000 i Algerien, 50,000 i Marokko, 6,000 i Tripolis, 200,000 i Abessinien.

Amerika tæller 230,000 blandt sine Borgere, 20,000 mere ere adspredte i andre Dele af det vestlige Continent medens blot 12,000 findes i Australien. I Korthed hele det totale Antal af den hebraiske Race paa Kloden er beregnet til 6,300,000 Individer.

Jordstjælv. I det sydlige Arizona og nordlige Mexiko har der for ikke længe siden været et betydeligt Jordstjælv. Paa mange Steder stred Jorden fra Bjergenes Sider ned i Dalene, hvorved værdifulde Gulds- og Sølvminer bleve opdagede, hvilke, dersom det ikke havde været for Jordstjælvet, maaske aldrig vilde blevet fundne eller endog tænkt paa. Paa et Sted blev en hel Bakke spredt omkring paa det omliggende Land og efterlod Stedet temmelig flad. Betydelig Skade paa Ejendom blev anrettet overalt; medens Tab af Liv i et eller to Tilfælde var forfærdelig. Paa et Sted omkom 150 Personer.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Scandinavien

for Halvåret for Aaret 1887. June

Konferencer	Missionærer fra Zion:			Eldster	Præster	Lærere	Diatoner	Medlemmer	Total	Døbte	Emigrerede	Udelatte	Døde	Forbundne	Konference- præsidenter.	
	Bøjpræster	Saleskyndes	9Eldster													
Kjøbenhavn...	6	7	7	—	28	13	24	7	363	449	67	23	4	5	—	W. S. Hansen. J. C. Nielsen. N. Mittelsen. S. Johnson.
Narhús	4	—	8	—	40	12	29	2	336	427	20	17	5	2	—	
Nalborg	4	—	6	—	17	7	10	2	199	241	33	13	3	2	1	
Ísland	1	—	1	—	2	—	—	—	38	41	4	4	—	—	—	
Danmark	15	7	22	—	87	32	63	11	936	1158	124	57	12	9	1	
Norge:																
Kristiania ...	8	2	10	—	54	31	32	7	686	822	25	13	13	2	—	S. J. Christiansen.
Stockholm...	8	1	2	2	70	40	56	21	1132	1324	96	12	19	9	13	R. S. Nordberg.
Göteborg ...	7	1	2	1	39	23	24	14	440	544	45	6	10	5	—	N. P. Lindelöf.
Skaane	6	—	7	1	12	7	12	1	236	276	18	3	16	2	—	D. Olsson.
Sverrig	21	2	11	4	121	70	92	36	1808	2144	159	21	45	16	13	
Børn og andre ikke rap- porterede ..	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	33	—	—	—	
Totalsum	44	11	43	4	262	133	187	54	3430	4124	308	124	70	27	14	

Dødsfald. Albertha Agnes Antonie Mittelsen, sødt Lassen, afgik ved Døden den 5te Maj i Huutsville, Utah efter omtrent 2 Aars haarde Lidelser.

Den Afdøde var sødt i Preussen den 26de Februar 1846. Hun annammede Evangeliet i en Alder af 15 Aar; blev Moder til 5 Piger og 3 Dreng, hvoraf 6 tilligemed hendes Mand begræde Tabet af en kjarlig Moder.

Indhold.

Tale af Apostel Lorenzo Snow ...	273	Bibelen's Historie	284
Korrespondance	279	Fødernes Antal i Verden	287
Red. Bem.	280	Jordstjælv	287
Emigration	281	Statistisk Rapport	288
Retfærdighedens Fordringer	282	Dødsfald	288

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorensensgade 14, 1ste Sal.
F. C. Bornings Bogtrykkeri ved B. Petersen.